

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Nieten Internationale Spedition, k.s.**, se sídlem U Nietenu 65, 344 01 Chrastavice, IČ 643 60 172, zastoupené JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, 303 88 Plzeň, PO BOX 88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **15.1.2010 č.j. 37/2010-160100-21**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2010 č.j. 37/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 7.760,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Václava Faltýna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni elektronicky dne 18.3.2010 (originál podán téhož dne k poštovní přepravě a soudu doručen dne 19.3.2010) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2010 č.j. 37/2010-160100-21 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k odvolání žalobkyně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Domažlice (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*celní úřad*“) ze dne 19.10.2009 č.j. 5043-7/2009-166400-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla žalobkyni uložena pokuta za spáchání tam specifikovaných celních deliktů.

Právní vztahy vznikající při výkonu veřejné správy v oblasti dohledu nad mezinárodním obchodem Evropské unie a některé další právní vztahy v oblasti celnictví byly upraveny zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*celní zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žalobkyně v **žalobě** uplatnila celkem pět žalobních bodů.

[I]

Žalobkyně předně konstatovala, že žalovaný správní orgán napadeným rozhodnutím změnil výrok prvoinstančního správního orgánu stran jeho bodů I - IV, VI - X, XII, XXXVII, XXXVIII a XXXXV (celní úřad v jednotlivých bodech specifikoval celní delikty, kterých se měla žalobkyně dopustit), a to z důvodu zániku trestnosti předmětného skutku. Tento procesní postup byl ale dle žalobkyně chybný, protože za této situace mělo dojít ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí a k zastavení řízení. Žalobkyně tak namítala vadný procesní postup a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[II]

Žalobkyně dále namítala, že stran celních deliktů specifikovaných v bodech XII a XXXXV výroku prvoinstančního rozhodnutí nadto nedošlo k zániku trestnosti ve smyslu § 301 celního zákona, protože napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18.1.2010, zatímco Celní úřad Domažlice se o porušení nebo nesplnění povinností dozvěděl dne 22.1.2009. Žalovaný však i v těchto případech konstatoval zánik trestnosti předmětného skutku, což vedlo, dle žalobkyně, k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[III]

Žalobkyně dále spatřovala nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že v popisu skutků v bodech I - IV, VI - X, XII, XXXVII, XXXVIII a XXXXV výroku je chybně uvedeno, že žalobkyně byla zastoupena JUDr. Lenkou Faltýnovou, což neodpovídá skutkovému stavu zjištěnému v průběhu řízení a majícímu podklad ve správním spisu.

[IV]

V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobkyně namítala porušení absorpční zásady (ve smyslu § 298 odst. 3 ve spojení s § 299 odst. 4 celního zákona).

Žalobkyně zopakovala, že Celní úřad Domažlice vedl proti ní již od 12.2.2009 (datum zahájení) do 30.9.2009 (datum pravomocného skončení) řízení o celních deliktech zjištěných Celním úřadem Mělník (protokol č.j. 11122/2008 ze dne 16.10.2008) a Celním úřadem Brno (protokol č.j. 3138/08-010100-31 ze dne 18.11.2008). Přitom již v té době měl Celní úřad Domažlice k dispozici podklady o všech celních deliktech, o nichž následně zahájil a postupně rozšiřoval další společné řízení, v němž vydal dne 19.10.2009 pod č.j. 5043-7/2009-166400-021 meritorní rozhodnutí (= prvoinstanční rozhodnutí). Ze správních spisů je zřejmé, že Celní úřad Domažlice se o jednotlivých celních deliktech, o kterých vedl řízení, v němž vydal prvoinstanční rozhodnutí, dozvídal postupně v době od 21.10.2008 do 29.7.2009, přičemž o 43 případech celních deliktů (z celkových 45) se dozvěděl ještě před vydáním rozhodnutí o celních deliktech, o nichž zahájil řízení dne 12.2.2009, konkrétně před vydáním rozhodnutí ze dne 30.6.2009 č.j. 913-7/2009-166400-021, a zbývající dva celní delikty z celkových 45 zjistil ještě před tím, než postoupil odvolání proti svému rozhodnutí ze dne 30.6.2009 č.j. 913-7/2009-166400-021 odvolacímu orgánu, tedy před pravomocným ukončením řízení zahájeného dne 12.2.2009. Celní úřad Domažlice tím, že neprojednal všechny celní delikty, o nichž vedl řízení pod sp.zn. 913/2009-166400-021 a sp.zn. 5043/2009-166400-021 ve společném řízení, zásadním způsobem porušil ustanovení o řízení, konkrétně § 298 odst. 3 celního zákona, což mělo za následek vydání nezákonných rozhodnutí v obou řízeních, neboť jestliže nebylo o všech celních deliktech, o nichž byla vedena obě shora specifikovaná řízení, vedeno pouze jediné společné řízení a v důsledku toho byly za tyto celní delikty uloženy dvě samostatné sankce, byl porušen § 299 odst. 4 celního zákona, podle kterého se za více celních deliktů téže právnické osoby projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na celní delikt nejprísněji postižitelný. Došlo tedy k porušení zákonem stanovené absorpční zásady, a to k tíži žalobkyně, které byla v prvním řízení uložena sankce pokuty ve výši 100.000,- Kč a v nyní po změně provedené napadeným rozhodnutím žalovaného pak sankce pokuty ve výši 40.000,- Kč se současným neoprávněným (nezákonným) zatížením žalobkyně duplicitním uložením povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou. Žalobkyně zdůraznila, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a zejména pak způsobem, který stanoví zákon. Při vydání prvoinstančního rozhodnutí tak Celní úřad Domažlice nepostupoval, a jestliže žalovaný napadeným rozhodnutím jeho nezákonný postup schválil, zatížil vadou řízení a nezákonností také své vlastní rozhodnutí (= napadené rozhodnutí). Argumentuje-li žalovaný v tomto směru tím, že při respektování § 298 odst. 3 a v návaznosti pak také § 299 odst. 4 celního zákona by byl procesní postup pro správní orgán příliš náročný, dále nepřiměřeně zatěžující pro žalobkyni a nebylo by jím za určitých okolností možno dosáhnout potrestání žalobkyně, pak nelze takovou argumentaci přijmout jako rozumnou, správnou a legální, jsoucí v souladu s platnou zákonnou úpravou a s principy ústavnosti a právního státu, což platí o to významněji, že se v dotčeném případě jedná o správní trestání zasahující negativně zejména majetkovou sféru žalobkyně. Celní orgány musí ctít právo, uplatňovat státní moc jen v mezích a způsobem stanoveným zákonem, v tomto případě § 298 odst. 3 a § 299 odst. 4 celního zákona. Povinnosti dodržovat citovaná ustanovení se nemohou ničím zprostit a nutno dodat, že se jedná o ustanovení jsoucí ve prospěch žalobkyně, a proto se jimi musí řídit o to důrazněji a přednostně.

[W]

V posledním žalobním bodu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k výši uložené pokuty (40.000,- Kč) pro nedostatek důvodů, libovůli a nezákonnost. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí široce popisuje, že se ukládání sankce za přestupky děje ve sféře volného správního uvážení, ale vůbec si neuvědomuje, že sám v dotčeném případě nerozhoduje o uložení sankce za přestupek, ale za celní delikt charakterizovaný objektivní odpovědností. Současně pouze popisuje, jak by se mělo při ukládání sankce z hlediska správního uvážení postupovat, ale své vlastní úvahy, na nichž postavil uložení sankce napadeným rozhodnutím, nezmiňuje vůbec.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyslovil v podání ze dne 9.6.2010. Navrhoval žalobu zamítnout, když argumentačně vycházel z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stěžejní polemika s žalobou je konstatována níže v posouzení důvodnosti jednotlivých žalobních bodů.

Ze **správního spisu** se věci podávají následující základní skutečnosti. Celní úřad Domažlice rozhodnutím ze dne 19.10.2009 č.j. 5043-7/2009-166400-021 konstatoval, že se žalobkyně v celkem 45 případech dopustila celních deliktů, za což jí uložil pokutu ve výši 65.000,- Kč a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala podáním ze dne 4.11.2009 (doplněno podáními ze dne 25.11.2009 a 27.11.2009). Celní ředitelství Plzeň rozhodnutím ze dne 15.1.2010 č.j. 37/2010-160100-21 prvoinstanční rozhodnutí stran výroků I - IV, VI - X, XII, XXXVII, XXXVIII a XXXXV změnilo tak, že konstatovalo zánik trestnosti tam specifikovaných celních deliktů. Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný zároveň snížil uloženou pokutu na částku 40.000,- Kč a ponechal v platnosti uloženou povinnost nahradit paušální částku náhrady nákladů řízení.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba **je** částečně důvodná, přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Žalovaný správní orgán s takovým projednáním věci výslovně souhlasil (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.) a žalobkyně nevyjádřila ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

O jednotlivých žalobních bodech soud uvážil následovně.

[II]

Podle § 320 odst. 1 písm. b) bodu I celního zákona nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství jinak, **platí pro řízení před celními orgány obecné předpisy o správním řízení**, jde-li o řízení ve věcech **celních** a jiných správních **deliktů**.

Podle § 90 odst. 4 správního řádu jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, **bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví**, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

Soud je toho názoru, že zánik trestnosti celního deliktu je právě onou skutečností, která odůvodňuje zastavení řízení. Žalovaný tak měl postupovat ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu a v případě deliktů, u nichž konstatoval zánik trestnosti, měl prvoinstanční rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

Soudy ve správním soudnictví jsou však povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických i právnických osob způsobem stanoveným soudním řádem správním a za podmínek stanovených s.ř.s. nebo zvláštním zákonem (k tomu srov. § 2 s.ř.s.). Byť lze stran tohoto žalobního bodu konstatovat procesní pochybení žalovaného, soud zde nespatřuje žádný negativní dopad do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Za celní delikty, u nichž dle žalovaného zanikla trestnost, jí nebyla uložena pokuta a žalobkyně nebyla zkrácena na žádném ze svých práv. Soud proto **neshledal** první žalobní bod **jako důvodný**.

[III]

Žalovaný správní orgán k tomuto žalobnímu bodu ve vyjádření k žalobě (viz výše) konstatoval, že „(...) *vzhledem k velkému počtu celních deliktů a vzhledem ke skutečnosti, že v době vydání rozhodnutí již část celních deliktů prekludovala a u dalších celních deliktů tato prekluze hrozila, žalovaný z opatrnosti, respektující možnost doručení rozhodnutí fikcí a s tím spojené plynutí zákonných lhůt pro doručení, prohlásil u výše uvedených rozhodnutí zánik trestnosti.*“.

I v tomto případě soud primárně vycházel z toho, zda došlo k zásahu do práv žalobkyně. Ačkoliv je v tomto případě možné konstatovat minimálně velmi neobvyklý postup správního orgánu (bez ohledu na sdělené důvody, které ho k tomu vedly), ani zde soud nevidí žádný negativní dopad do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Naopak, žalovaný postupoval nadstandardně v její prospěch. Soud proto **neshledal** druhý žalobní bod **důvodným**.

[III]

Žalovaný správní orgán k tomuto žalobnímu bodu ve vyjádření k žalobě uvedl, že „(...) *zmínka o právním zastoupení v jednotlivých výrocích rozhodnutí žalovaného se vztahovala na odvolací řízení a nikoliv na dobu, kdy došlo k porušení právních předpisů.* (...)“.

Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala podáním ze dne 4.11.2009 (doplněno podáními ze dne 25.11.2009 a 27.11.2009), když jako její zástupkyně byla uvedena JUDr. Lenka Faltýnová, advokátka se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice. Součástí správního spisu je plná moc datovaná dne 16.10.2009, kterou žalobkyně zmocnila JUDr. Faltýnovou, aby ji zastupovala ve věci „*Řízení o celních deliktech vedené u Celního úřadu Domažlice pod sp.zn. 5043/2009-166400-021, včetně podávání opravných prostředků, žádostí, stížností a v řízení tím iniciovaných.*“.

Z uvedeného je tedy patrné, že žalobkyně byla v odvolacím řízení zastoupena právě JUDr. Lenkou Faltýnovou, což žalovaný správně a srozumitelně uvedl i v napadeném rozhodnutí u popisu jednotlivých posuzovaných celních deliktů. Soud proto nesdílí názor žalobkyně, že tento fakt neodpovídá skutkovému stavu zjištěnému v průběhu řízení a majícímu podklad ve správním spisu. I v tomto případě tak soud konstatoval **nedůvodnost žalobního bodu**.

[IV]

Podle § 298 odst. 3 celního zákona jestliže se právnická osoba dopustila více celních deliktů, které je příslušný projednávat týž celní úřad, **projednávají se tyto delikty ve společném řízení**.

Podle § 299 odst. 4 celního zákona se za více celních deliktů téže právnické osoby projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na celní delikt nejpřísněji postižitelný.

Z dikce § 298 odst. 3 celního zákona je zřejmé, že celní úřad v případě, že se právnická osoba dopustila více celních deliktů, které je příslušný projednávat týž celní úřad, projedná **(nikoliv může projednat)** tyto delikty ve společném řízení.

V posuzované věci byla Celním úřadem Domažlice vedena proti žalobkyni dvě samostatná správní řízení, v nichž došlo k vydání rozhodnutí *a)* ze dne 30.6.2009 č.j. 913-7/2009-166400-021 a *b)* ze dne 19.10.2009 č.j. 5043-7/2009-166400-021 (= prvoinstanční rozhodnutí, proti němuž, ve spojení s napadeným rozhodnutím, směřuje žaloba).

Žalovaný správní orgán k tomuto žalobnímu bodu ve vyjádření k žalobě uvedl: „*Institut společného řízení byl do celního zákona doplněn jeho novelizací zákonem 1/2002 Sb. v době, kdy tehdy účinný správní řád úpravu společného řízení v obecné rovině neobsahoval. Nový správní řád upravil společné řízení s účinností od 1.1.2006 s tím, že stanovil podmínky pro jeho uplatnění a pravidla určující postup správního orgánu jak při sloučení věci, tak též při vyloučení konkrétní věci ze společného řízení. Správní řád je současně explicitně vymezen v § 320 celního zákona jako subsidiární předpis pro řízení o celních deliktech. (...) Ačkoli se*

jedná o normu generální ve vztahu k celnímu zákonu, považuje žalovaný v případě dané kolize právní úpravy společného řízení v jeho obligatorní podobě dle celního zákona a právní úpravy stávící na fakultativnosti dle správního řádu za relevantní zohlednit v rámci derogace mlčky aspekt časový, a tedy s ohledem na rozsah sice generální, avšak pozdější právní normy, právě s ohledem na její ambice nově upravit a ujednotit správní řízení, aplikovat společné řízení způsobem, který předvídá správní řád. V případě větší četnosti případů celních deliktů striktní aplikací § 298 odst. 3 celního zákona dochází k tomu, že u nejstarších případů vedených ve společném řízení postupně prekluduje lhůta k uložení sankce za taková protiprávní jednání ve smyslu § 301 celního zákona, čímž dochází k zániku jejich trestnosti a tím k maření účelu řízení o celním deliktu, tedy zejména jeho řádné objasnění a uložení adekvátní sankce, a současně tak k maření jak individuální, tak generální prevence, která je jedním z účelů trestního řízení správního a projevů sankční pravomoci orgánů veřejné správy. V samotném důsledku striktní aplikace § 298 odst. 3 celního zákona by tak v podstatě nebylo možno uložit sankci, pokud by byl delikvent ve své snaze předejít ukončení řízení pácháním dalších deliktů důsledný. V takovém případě by došlo k nepříjemné situaci, kdy by delikvent měl prospěch z vlastního protiprávního jednání a dostával by se v důsledku postupu celních orgánů do výhodnější situace oproti jiné právnické osobě, která by se dopustila ojedinělého porušení. Žalovaný je toho názoru, že celní orgány vedou společné řízení ve smyslu § 298 odst. 3 celního zákona za podmínek a způsobem stanovených v § 140 správního řádu, tedy jsou zejména vždy povinny šetřit povahu věci, účel řízení a práva jeho účastníků (při dodržení principu proporcionality) s možností jak řízení spojit, tak jednotlivé případy ze společného řízení též vyloučit, vyžaduje-li to povaha věci. (...)

Z vyjádření žalovaného vyplývá, že ve věci bylo možné, ve smyslu § 298 odst. 3 celního zákona, vést společné řízení o všech celních deliktech, kterých se měla žalobkyně dopustit, avšak celní úřad tak neučinil především z obav možné prekluze nejstarších celních deliktů, s tím souvisejícího zániku jejich trestnosti, a dále z povinnosti šetřit povahu věci, účel řízení a práva jejich účastníků (odkaz na § 140 správního řádu).

Jakkoliv jsou vyjevené důvody pro vedení dvou řízení a uložení dvou sankcí do jisté míry pochopitelné, soud tento postup nevidí jako v souladu se zákonem. Především, žalovaným předkládaná konstrukce přednostní aplikace § 140 správního řádu (coby normy generální, avšak pozdější) upravujícího postup při spojení různých řízení je pro případ společného řízení ve věci celních deliktů nemožná. Celní zákon je vůči správnímu řádu zákonem speciálním a obsahuje-li vlastní ustanovení týkající se společného řízení, celní orgány musí postupovat právě podle tohoto speciálního ustanovení [k tomu srov. výše znění § 320 odst. 1 písm. b) bodu I celního zákona, který připouští aplikaci správního řádu pro případy, kdy není možný postup podle celního zákona]. Prvoinstanční správní orgán tak v posuzované věci neučinil, žalovaný tento postup aproboval, a tak řízení před správními orgány bylo zatíženo procesní vadou.

Tento dílčí závěr by však sám nemusel nutně znamenat nezákonnost prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 18.6.2009 č.j. 1 As 28/2009-62 (k dispozici na www.nssoud.cz, publikováno pod č. 2248/2011 Sb. NSS) zabýval absorpční zásadou ve vztahu k zákonu o přestupcích a uzavřel, že „*nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona o přestupcích společné řízení o více přestupcích téhož*

pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků.“ Tyto závěry jsou použitelné i pro právě posuzovanou věc.

Jak je uvedeno výše, Celním úřadem Domažlice byla vedena dvě samostatná správní řízení. Až jako následující bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, a bylo to tedy právě toto rozhodnutí, z něhož měla být patrna, ve vztahu k rozhodnutí předcházejícímu, aplikace absorpční zásady vyplývající z § 299 odst. 4 celního zákona. To se ale nestalo. Celní úřad sice absorpční zásadu zmínil (str. 106 prvoinstančního rozhodnutí), avšak pouze ve vztahu k celním deliktům sankcionovaným prvoinstančním rozhodnutím, nikoliv ve vztahu k pokutě uložené rozhodnutím ze dne 30.6.2009 č.j. 913-7/2009-166400-021. Žalovaný správní orgán se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil k této námitce obdobně, jako ve vyjádření k žalobě (viz výše).

Na základě výše uvedeného zdejší soud dospěl k závěru, že **tento žalobní bod je důvodný**, protože správní orgány porušily ustanovení o řízení před správním orgánem způsobem majícím za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].

[V]

Posouzení důvodnosti posledního žalobního bodu úzce souvisí s hodnocením předešlého žalobního bodu. Soud nesdílí mínění žalobkyně o libovůli v případě jí uložené pokuty. Správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích zabývají tím, co je vedlo jak k uložení pokuty, tak k jejímu snížení v odvolacím řízení. Zásadní problém však soud spatřuje v tom, že výše pokuty nebyla odůvodněna v kontextu pokuty uložené rozhodnutím ze dne 30.6.2009 č.j. 913-7/2009-166400-021 a tedy z pohledu aplikace absorpční zásady. Jestliže správní orgány pochybily způsobem, který je jim vytýkán v předchozím bodu, je jejich odůvodnění stran výše pokuty uložené v řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, nutně nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Soud proto dospěl k závěru, že i **tento žalobní bod je důvodný**, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba je (částečně) důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s.] zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz spisem Celního úřadu Domažlice sp.zn. 913/2009-166400-021, protože by to bylo, vzhledem k důvodům, které soud vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, zjevně nadbytečné.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby. Protože žalobce byl zastoupen advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 960,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu